

РЕШЕНИЕ

№ 6338

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА**

при участието на секретаря **НАДЯ В. ЧЕРНЕВА**
като разгледа докладваното от **КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА** Гражданско дело № 20211110142056 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от М. К. Д. против нотариус Д. К. С. осъдителни иски с правно основание чл. 200 КТ за заплащане на сумата **20000,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания, от настъпила на 17.01.2019 г. трудова злополука, ведно със законна лихва от 17.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, и и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата **5066,67 лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от датата на увреждането – 17.01.2018 г. до 16.07.2021 г.

Ищцата твърди, че от 23.01.2018 г. е в трудово правоотношение с ответника нотариус Д. К. С., по силата на което е изпълнявала длъжността „Деловодител“. На 17.01.2019 г., около 8:20 часа, по път към работа, ищцата се е спънала в намиращо се на тротоара антипаркинг колче и е паднала на земята, в резултат на което си е счупила главичката на лявата лъчева кост като е била оперирана във „Военномедицинска академия“ - МБАЛ-София. Поддържа, че травмираната ръка е била имобилизирана за 30-дневен период, като в резултат на злополуката е била неработоспособна за период от четири месеца. Във връзка с увреждането е изпитвала интензивни болки в продължение на няколко месеца, като възстановителният период продължил повече от две години. Поддържа, че към момента на подаване на исковата молба все още изпитва затруднения при движението на ръката. Посочва се, че здравословното ѝ състояние я е откъснало от обичайната ѝ среда на живот, като била възпрепятствана да се справя с ежедневните си битови нужди. Твърди, че трудовото правоотношение е прекратено на първия ден от завръщането ѝ на работа след отпуск поради временна неработоспособност. Изпитвала несигурност относно намирането на нова работа и възможността да се издържа без помощ от семейството си. Сочи, че с Разпореждане от 02.10.2019 г., постановено от компетентното длъжностно лице към ТП на НОИ-София-град, претърпяната злополука е квалифицирана като трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО, което е потвърдено и с Решение № 5575 по адм. д. № 1667/2021 г. по описа на ВАС, VI отделение. Претендира присъждането на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.

2 ЗА, за което представя списък по чл. 80 ГПК.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът нотариус Д. К. С. не оспорва фактите, че между нея и пострадалата М. К. Д., е бил сключен трудов договор, по силата на който последната е заемала длъжността „Деловодител“. Не спори, че злополуката е призната за трудова с разпореждане на ТП на НОИ- София-град. Оспорва посочените място и време на настъпване на злополуката да са тези посочени в исковата молба, респ. в разпореждането на НОИ. Твърди, че злополуката е настъпила в 9:00 часа, при слизането ѝ от автобус №102 на спирка на обществения транспорт на бул. „Академик Иван Гешов“ в близост до „Военномедицинска академия“- МБАЛ- София, а не както е посочено- в 8:20 часа, пред магазин „Рекорд“, на спирка на градския транспорт „Читалище Добри Чинтулов“, намираща се на бул. „Никола Габровски“, ж.к. „Дианабад“. Поддържа, че ищцата е отивала на контролен преглед във „Военномедицинска академия“- МБАЛ- София след предварителното разрешение от работодателя си да отсъства от работа. Релевира възражение за съпричиняване поради проявена от ищцата груба небрежност, изразяваща се в несъобразяване с метеорологичните условия и конкретната ситуация на мястото на придвижването ѝ. Счита, че преминавайки всеки ден от там на път за работа ищцата е следвало да е знаела за поставения ограничител на тротоара. Навежда твърдения, че посочените в исковата молба неимуществени вреди произтичат от съществуващите преди инцидента придружаващи болести на ищцата, а не конкретно от злополуката. Прави и възражение за прекомерност на претендираните неимуществени вреди с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Оспорва истинността на приложените към исковата молба Протокол за трудова злополука № 58/19.09.2019 г., Разпореждане № 23633/02.10.2019 г. и Решение на Директора на ТП на НОИ- София-град относно фактите, свързани с часа, мястото и начина на настъпване на злополуката, както и авторството на представените болнични листове и два броя епикризи, издадени от ВМА-МБАЛ София. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен, а при условията на евентуалност присъденото обезщетение да бъде в намалено. Претендира разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Третото лице помагач - С.О. на страната на ответника изразява становище за неоснователност на исковите претенции и моли да бъдат отхвърлени.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответниците, намира за установено от фактическа страна следното:

С доклада по делото съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между ответника в качеството му на работодател и ищца М. К. Д., в качеството му на служител, е бил сключен трудов договор, по силата на който последният е заемал длъжността „деловодите“, което се установява и от представения трудов договор №8 от 23.01.2018 г. Видно от трудовия договор мястото на работа на служителя е определено на ул. „Сердика“ №18, ет. 1, ап. 1 при пълно работно време от 8 часа.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 17.01.2019 г. ищцата е претърпяла злополука по път за работа, за която същата е подала декларация за трудова злополука в ТД София град на НОИ. В представения по делото протокол за разследване на обстоятелствата на злополуката от 19.09.2019 г. е посочено, че в деня на злополуката М. Д. около 08.15-08.25 часа отивайки на работа движейки се по пешеходен тротоар пред магазин за хранителни стоки „Рекорд“ се спъва в намиращото се на тротоара антипаркинг колче и пада, вследствие на което получава счупване на горния край на лявата кост закрито на лявата ръка. В протокола е вписано, че няма допуснати нарушения на нормативните актове.

С разпореждане №23633 от 02.10.2019 г. на длъжностно лице при ТП на НОИ – София

град злополука станала 17.01.2019 г. е приета за трудова по чл. 55, ал.2 КСО, като е посочено, че същата е станала при придвижване по обичайния път от основаното място на живеене до работното място, пострадалата се спъва и пада, вследствие на което получава счупване на горния край на лъчевата кост закрито на лявата ръка. По жалба на работодателя е образувано адм. дело №13090/2019 г. по описа на АССГ 8-ми състав, с решението по което съдът е отменил решението на директора на ТП на НОИ – София град, с което е било потвърдено разпореждане №23633 от 02.2019 г. по чл. 60, ал. 1 КСО. Впоследствие е решение №5575 по адм. д. № 1667/2021 г. по описа на ВАС, VI отделение съдът е отхвърлил жалбата на работодателя и разпореждането е влязло в сила.

Според приобщената по делото епикриза от ВМА – МБАЛ София М. К. Д. е приета на 17.01.2019 г. с диагноза „счупване на горния край на лъчевата кост закрито“ оперирана е по спешност, крайникът е имобилизиран в гипсова лонгета и е изписана на 18.01.2019 г. с подобрение и с указания за ЛОР и терапия за дома, да продължи антикоагулатната профилактика и да носи имобилизацията за срок от 30 дни.

От приетите по делото амбулаторни листове се установява, че след извършени прегледи от лекар ортопед – травматолог на 18.02.2019 г., на 20.03.2019 г. и на 25.04.2019 г. обективното състояние на пациента е ограничена промоупинация и болки в гривнената става като е назначена физио- и кинезитерапия, за което са издадени и амбулаторните листове от 13.03.2019г. и 16.04.2019 г. с описание на проведените процедури. Видно от амбулаторен лист от 03.05.2019 г., издаден от доктор специалист физикална рехабилитационна медицина проведената на М. К. Д. рехабилитация е с недостатъчен терапевтичен ефект и пациентът е насочен към рехабилитация и балнео лечение в болница. Лечението е проведено във ВМА- МБАЛ София Клиника „Физикална и рехабилитационна медицина“ през периода 23.05.2019 г. - 30.05.2019 г. видно от приобщената епикриза.

Като доказателства по делото са приети и 4 броя болнични листове с №Е20196090478 от 18.01.2019 г., №Е20196360213 от 18.02.2019 г., №Е20196360287 от 20.03.2019 г. и №Е20196360403 от 25.04.2019 г. чиято истинност бе оспорена от ответника относно авторството на положените в тях подписи на членовете на ЛКК, за което по реда на чл. 193 ГПК бе постановено да се извърши проверка чрез изслушването на съдебно-графическа експертиза. Според заключението на същата подписите положени за „д-р В.“ са положени от В.В.В., за „д-р Ц.“ са изпълнени от Н.Н.Ц. и за „д-р К.“ също са изпълнени от Д.В.К.. Вещото лице е констатирало, че подписите в болничните листове с №Е20196360213, №Е20196360287 и №Е20196360403 за „д-р Д.“ не са положени от Н. Д. Д., но доколкото в тях има положен подпис от другия член на ЛКК – д-р В. извършил медицинската експертиза за временната неработоспособност на ищцата, тези документи не следва да се изключват от доказателствата по делото. Същевременно обаче болничните листове представляват административни актове и доколкото съдът на основание чл. 17, ал. 2 , изр. първо ГПК се произнася инцидентно по валидността на административните актове, независимо от това дали те подлежат на съдебен контрол, то установената липса на втори подпис в представените три броя болнични листове влече нищожност на акта поради издаването му от един, а не от двама лекари – членове на ЛКК съгласно Наредбата за медицинска експертиза (чл. 10, ал. 2 НМЕ), а невалидните индивидуални актове не произвеждат действие. Предвид това съдът приема, че по делото се установява ищцата да е била временно неработоспособна поради настъпилата злополука - нетрудова с диагноза „счупване на горния край на лъчевата кост“ за периода 17.01.2019 г. – 17.02.2019 г.

За вида и характера на получените от ищеца увреждания и техния интензитет по делото е допусната и приета съдебно-медицинска експертиза, изготвена от д-р К. А. С. - специалист по ортопедия и травматология след запознаване с наличната по делото

медицинска документация, според заключението на която при фрактурата на ишцата, изразяваща се в счупване на горния край на лъчевата кост (капитулум радиий) същата е изпитвала болки и страдания като в първите 10 дни след травмата и в първите 15 дни след свалянето на гипсовата имобилизация болките са били с по-интензивен характер. Вещото лице е посочило, че на ишцата е проведено оперативно лечение изразяващо се в наместване на счупването и поставяне на гипсова имобилизация на лявата лакътна става, след свалянето на която М. Д. е провела два курса рехабилитация и физиотерапия, но поради незадоволителни резултати от 23.05.2019 г. до 30.05.2019 г. е провела и болнично лечение в ВМА-МБАЛ София в Клиника „Физикална и рехабилитационна медицина“, отделение „Болнична рехабилитация и възстановяване“. Вещото лице посочва, че оздравителният процес при счупване на лъчевата кост в горния □ край, лекувано само с гипсова имобилизация при нормално протичане на лечебния процес продължава около 2 месеца, а при ишцата възстановителния период е продължил 4 месеца предвид приетите по делото болнични листове. Според представената медицинска документация, която и вещото лице е съобщило, няма данни за настъпили усложнения през оздравителния процес при ишцата, както и за трайни последици от полученото увреждане. Установява се, че през периода на обездвижване при ишцата е имало намалена активност на ръката. Не са установени съпровождащи заболявания на пострадалата, които да повлияят начина на протичане и продължителността на възстановителния период, нито описани неврологични усложнения, за да се проведе комплексно лечение. Експертът е констатирал, че към настоящия момент при ишцата няма трайни последици и функционален дефицит на лява ръка от полученото увреждане. Разпитан в съдебно заседание експертът посочва, че видно от епикризата от 30.05.2019 г. към тази дата ишцата е с възстановен обем на движение на лявата лакътна става, но е възможно предвид естеството □ на работа при увеличено натоварване да има болки в ставата. И пред съда вещото лице поддържа, че средностатистическия възстановителен период при липса на усложнения и при нормално протичане е около 2 месеца. В случая на ишцата макар да не се касае за усложнение, тъй като няма отклонение от възстановителния процес, лекарите – ортопед и физиотерапевт са констатирали по-бавно възстановяване и са дали мнение за продължаване на болничните листове. Посочва, че предвид максималния срок на обездвижване на ръката се касае за по-тежко счупване.

Въз основа на наведени от ищцовата страна оспорвания съдът е допуснал изслушването на повторна съдебно – медицинска експертиза, която е изготвена от вещо лице Д. П. Н. – специалист „нервни болести“ след личен преглед на ишцата и ЕМГ изследване, и според заключението на която липсват трайни затруднения в движението на ръката, но са налични данни за намалена сетивност в областта на 4 и 5 пръст на лявата ръка поради увреждане на нервус улнарис в областта на лакътя без двигателен дефицит на нерва, като намалената сетивност на нерва би могла да указва влияние върху двигателните функции. Според заключението посочените увреди на ишцата се намират в пряка причинно – следствена връзка с претърпения от нея инцидент и увреда на лявата лакътна става, както и посочените оплаквания – изтръпване, слабост схващане. Към момента на прегледа вещото лице е посочило, че се констатира остатъчни сетивни смущения без двигателен дефицит с добра прогноза за възстановяване без увреда на двигателни влакна. Разпитана пред съда д-р Н. поддържа, че се касае за периферна нервна увреда на нивото на счупването, а не вследствие на дискова болест в шийния отдел. Посочва, че би могло това увреждане да се установи и непосредствено след инцидента ако е направено електрофизиологично изследване.

Видно от представената от Дирекция „Осигуряване и краткосрочни плащания“ на НОИ справка с изх. №1046-40-3173#1/22.11.2022 г. за получени обезщетения за временна

неработоспособност от М. К. Д. за периода 17.01.2019 г. – 30.06.2019 г. общият размер на извършените плащания е 2421,07 лева.

Съгласно писмо от НИМХ от 10.02.2022 г. според данни на находяща се в гр. София, ж.к. Младост метеорологична станция през деня на 17.01.2019 г. облачността е била незначителна, с температура на въздуха -5,2°C – 6,2 °C, без валежи с височина на снежната покривка около 4,5 см.

Според приобщеното писмо от С.О., Дирекция „Управление и анализ на трафика“ не е възлагала поставянето на антипаркинг стълбчета на тротоарите на ул. Никола Габровски“.

От събраните по делото показания чрез разпита на свидетеля С. Й. Й. – служител от 8 години в магазин „Рекорд“ на бул. „Никола Габровски“ №39а се установява, че пред магазина на тротоара са поставени бетонови полусферични антипаркинг колчета на разстояние около 1-1,5 м по между им. В деня на инцидента била на работа, приемала стока и чула вик, след което се обърнала и видяла ищцата паднала до едно от тези колчета. Посочва, че участъкът не е бил заледен, нито заснежен. Спомня си, че едно момче е помогнало на жената да стане. Не я е видяла да се качва в автобус. Не си спомня дали ищцата редовно минава по този тротоар пред магазина. Заявява, че колчето, в което се е спънала ищцата от 2-3 месеца е премахнато.

За претърпените от ищцата болки и страдания вследствие злополуката по делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на М. Л. Д. – дъщеря на ищцата – майка й паднала на спирката на автобуса и си наранила дясната ръка. Болките били много силни, като впоследствие намалели. Поради обездвижването на ръката майка □ имала нужда от помощ, тъй като не можела да се храни, да вдига различни предмети, да извършва ежедневни неща. Била тъжна, защото се притеснявала дали ще може да продължи да работи по професията си, дали ще може да работи в градината, да готви, да помага на децата си. Все още усещала затруднения в ръката и имала нужда от помощ, за да вдига тежки неща. Била □ е назначена физиотерапия, от която се чувствала добре.

С.Д.С., служител в нотариалната кантора свидетелства, че познава М. Д. и знае за инцидента, тъй като той □ е разрешил на 17.01.2019 г. да отиде до ВМА на преглед, след което тя му съобщила че е претърпяла злополука при слизане от автобуса и си е наранила лявата ръка. Видял я е месец след това, когато е донесла болничния си лист. Не е забелязал дали ръката □ е гипсирана, била е до тялото, но с нищо не е показвала, че я боли, че страда или че е притеснена. Отсъствала е три месеца от работа. Идвала е в кантората само за да си остави болничните и не е споделяла как минава възстановяването. Не е споделяла и да е притеснена за работата. От другите служители е разбрал, че през периода на отсъствие е била на почивка извън град София.

При тази фактическа установеност съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ за вредите от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50 % или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване - чл. 200, ал. 3 от КТ.

За основателността на предявените искове е необходимо ищецът да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника, че през времетраенето на трудовото му правоотношение при изпълнение на служебните му задължения, е настъпила посочената злополука, че същата е призната за трудова по надлежния ред, както и че вследствие на

злополуката са претърпени неимуществени вреди, и в какво се изразяват същите, както и размерът на вредите, причинно-следствената връзка между твърдените вреди и настъпилата трудовата злополука. В тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания, както и да установи твърденията си, че от страна на работника е имало съпричиняване, довело до настъпване на злополуката, в частност с какви свои действия и бездействия същият е допуснал груба небрежност.

По делото не се спори, че между пострадалата М. К. Д. и ответника е съществувало трудово правоотношение, въз основа на което ищцата е заема длъжността „деловодител“. На 17.01.2019 г. М. К. Д. е претърпяла злополука, вследствие на която е настъпила временна неработоспособност. Посочената злополука има характер на трудова по смисъла на чл. 55, ал. 2 КСО. Квалификацията на злополуката като трудова и обстоятелствата, при които е настъпила са отразени в посочените по-горе Разпореждане №№23633 от 02.10.2019 г. г. на длъжностно лице при ТП на НОИ София –град, потвърдено с решение на директора на ТП на НОИ София –град, което е оспорено по съдебен ред и също е било потвърдено. Предвид това съдът приема, че 17.01.2019 г. при придвижване по обичайния път от основното място на живеене до работното място М. К. Д., минавайки по ул. „Никола Габровски“ пред магазин „Рекорд“ се спъва и пада, вследствие на което получава счупване на горния край на лявата кост закрито на лявата ръка. Няма спор и че за периода 17.01.2019 г. – 18.05.2019 г. ищцата е ползвала отпуск поради временна неработоспособност.

Съдът счита, че са налице предпоставки за ангажиране отговорността на работодателя. Според разпоредбата на чл. 51 ЗЗД, приложима на основание чл. 212 КТ обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая отговорността на работодателя ответник е обективна и безвиновна и произтича от обстоятелството, че между него и ищцата е било налице трудово правоотношение и че злополуката е приета за трудова, станала при придвижване по обичайния път на път за работа. По тези съображения искът по чл. 200 КТ се явява доказан по основание.

При това положение следва да се разгледа възражението на ответника за наличие на съпричиняване от страна на пострадалата поради проявена от същата груба небрежност, която не се е съобщила с тротоарната настилка и поставеното антипаркинг колче предвид ежедневно преминаване по този маршрут за и от работа.

Съгласно разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. В съдебната практика (решение № 1026 от 18.12.09г. по гр.д. № 4001/08г. на I г.о. и № 348 от 11.10.11г. по гр.д. № 387/10г. на IV г.о. по чл.290 от ГПК, както и в № 977 от 14.01.2010г. по гр.д.№ 298/09г.на IV г.о.) се приема, че грубата небрежност е степен на небрежност, при която увреденият не е положил за себе си грижата, която би положил и най-небрежния човек, зает със съответната дейност, при подобни условия, както и че небрежността ще е груба когато служителят е съзнавал, предвиждал, настъпването на вредоносните последици, но е мислел да ги предотврати. При трудовата злополука, за да има съпричиняване следва да е установено, че служителят е извършвал работата си при липса на елементарно старание и внимание, в нарушение и пренебрегване на основни технологични правила и изисквания за безопасност като преценката е конкретна и зависи от фактите по делото.

В случая се установи, че ищцата преминавайки пред магазин с изнесена на тротоара стока се спъва в антипаркинг колче и пада. По делото не се установи мястото да е било заледено или покрито със сняг, респ. препятствието да е останало скрито за минавачите. Независимо от това обстоятелствата, при които е настъпила злополуката – спъване при

ходене с последващо падане, съдът намира за житейски възможна ситуация, при която травматичния резултат не е могъл да бъде избегнат. Възможността едно лице да падне поради спъване не обуславя автоматично липсата на елементарно старание и внимание при движение по тротоара на път за работа. Според свидетелката Й. тези колчета са поставени там от поне 8 години, и вероятно ищцата е знаела за тяхното съществуване, но това не определя действията □ като пренебрегване на основани правила и изисквания за лична безопасност. Предвид механизма на злополуката съдът не счита, че се установява виновно допринасяне от страна пострадалата за настъпване на увреждането, при подчертано субективно отношение (груба небрежност). Видно и от протокола за разследване на злополуката няма вписани допуснати нарушения на нормативни актове. Ето защо съдът намира, че работодателят не доказва по категоричен и безспорен начин, че пострадалата е допуснала груба небрежност като част от механизма на трудовата злополука, която е настъпила по време на обичайния маршрут на придвижване от дома ѝ към мястото на работа. Това води и до извод за неоснователност на възражението на работодателя относно приложението на разпоредбата на 201, ал. 2 КТ за намаляване отговорността на работодателя.

Начинът за определяне на размера на следващото се обезщетение за неимуществени вреди и съдържанието на понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 от ЗЗД са изяснени в Постановление № 4 от 23.12.68г. на Пленума на ВС, съгласно което следва да се преценят всички съотносими обективни обстоятелства - вид, характер на увреждането, начин на извършване, допълнителното влошаване състоянието на здравето, осакатявания, загрозявания, реално причинените морални страдания, възрастта на пострадалия, общественото му положение, както и всички други релевантни към конкретния случай факти и обстоятелства.

Вследствие на злополуката ищцата е получила счупване на лявата лъчева кост в горния □ край, което е било съпроводено с болки с висок интензитет към момента на счупването и в първите 10 дни след травмата, както и в първите 15 дни след свалянето на гипсовата имобилизация като постепенно болките са затихвали, в който смисъл е заключението на съдебно – медицинската експертиза на д-р А., поради което съдът намира, че се установява наличието на причинна връзка между настъпилото увреждане на здравето на М. К. Д. и претърпените от нея болки и страдания. По отношение установената намалена сетивност в областта на 4 и 5 пръст на лявата ръка поради увреждане на уларния нерв в областта на лакътя без двигателен дефицит на нерва, съдът намира, че не се установява с категоричност същата да се намира в пряка причинно – следствена връзка със злополука, тъй като ЕМГ изследването, посредством което е установена намалената сетивност, е направено значителен период след инцидента (повече от 3 години и половина), а в приетата по делото медицинска документация няма данни за неврологични усложнения непосредствено след инцидента или по време на извършваните прегледи през оздравителния процес, при които обективно е установено наличие на ограничени движения, но не и изтръпване, слабост и схващане на ръката. Такива оплаквания или данни за уреждане няма и в експертизата от 30.05.2019 г. след проведено рехабилитационно лечение.

Според събраните гласни и писмени доказателства се установява, че ищцата действително е имала затруднения в движението на ръката, включително и при носенето на по-тежки предмети за времето след премахване на гипсовата имобилизация. При определяне степента на счупването като по-тежко предвид оперативната интервенция за наместване на ставата и поставената гипсова имобилизация за максималния период от 30 дни, вещото лице А. е заключил, че възстановителният процес при ищцата е протекъл по – бавно от нормалното. Вещото лице А. посочва, че макар през времето на оздравителния процес при ищцата да не са установени никакви усложнения лекарите, издали приложените по делото амбулаторни листове – ортопед и физиотерапевт са констатирали по-бавно възстановяване с ограничена промосупинация и болки в гривнената става като са дали мнение за

продължаване на временната □ неработоспособност. Отделно от това въпреки проведените два курса рехабилитация и физиотерапия, поради незадоволителни резултати М. К. Д. е насочена и е провела болнично лечение в ВМА-МБАЛ София в Клиника „Физикална и рехабилитационна медицина“, отделение „Болнична рехабилитация и възстановяване“ за периода от 23.05.2019 г. до 30.05.2019 г. Не се установиха съпровождащи заболявания, които да са повлияли на оздравителния процес. Всичко това навежда на извода за продължило възстановяване при ищцата за период над средностатистическия от два месеца, а именно 4 месеца, след които ищцата е била с възстановен обем на движение на лявата лакътна става, поради което твърденията на ответника за възстановителен период от 32 дни съдът намира за недоказани. Следва да се посочи, че продължителността на възстановителния процес при пострадалата не трябва да се отъждествява с времето на неработоспособността ѝ, която трябва да се установява от компетентните органи на медицинската експертиза. Ето защо и без съобразяване на приобщените 3 броя болнични листове съдът намира, че болките и страданията при ищцата са продължили и след 18.02.2019 г., когато е свалена гипсовата имобилизация и е започнало възстановяването на пълния обем на движения на ръката посредством рехабилитация, за да може към 30.05.2019 г. той да е налице. След проведените лечения при ищцата няма трайни последици от полученото увреждане, в който смисъл е и заключението на д-р Н., която посочва, че не е налице двигателен дефицит.

Неизбежно от психологическа гледна точка ищцата е търпяла и търпи и душевни страдания, свързани с конкретните фактически обстоятелства около настъпване на злополуката, обездвижването на ръката, трудното раздвижване и страха от невъзможността да полага труд с оглед заеманата до момента длъжност. Несъмнено увреждането на ръката се е отразило на изградените □ житейски и трудови навици, за което се събраха и гласни доказателства. Също така предвид естеството □ на работа при увеличено натоварване е възможно да има болки в ставата. При съобразяване на всичко гореизложено - характера и степента на полученото увреждане, периода на лечение и възстановяване, обстоятелството, че здравословното състояние на ищцата е възстановено, възрастта □, както и съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, то следва да бъде определено по справедливост обезщетение в размер на 17000,00 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 КТ дължимото обезщетение за вреди от трудова злополука, следва да се намали с полученото обезщетение и/или пенсията по общественото осигуряване. В този смисъл е даден отговор на правния въпрос с решение № 227/25.10.2016 г. по гр.д.№ 1405/2016 г. на IV гр.отд. и решение № 321/2010 г. по гр.д.№ 4161/2008 г. на IV гр.отд. на ВКС, №77/13.04.2018 г. по гр.д.д №2735/2017 г. на IV гр.отд, постановени по реда на чл. 290 ГПК, което разрешение се възприема и от настоящия състав. ВКС приема, че следва да се сумира дължимото обезщетение за имуществени вреди в случай, че такова се присъжда и дължимото обезщетение за неимуществените вреди (болки и страдания), като от общо определеното обезщетение се приспадне полученото обезщетение за временна нетрудоспособност.

Видно от представената от Дирекция „Осигуряване и краткосрочни плащания“ на НОИ справка с изх. №1046-40-3173#1/22.11.2022 г. за получени обезщетения за временна неработоспособност от М. К. Д. за периода 17.01.2019 г. – 30.06.2019 г. общият размер на извършените плащания е 2421,07 лева. Предвид това от определеното за дължимо от работодателя обезщетение за неимуществени вреди следва да се приспадне сумата 2421,07 лева и на ищцата да се присъди разликата от 14578,93 лева като до горницата от 20000,00 лева исковата претенция подлежи на отхвърляне.

Върху така определения за справедлив размер на обезщетението следва да се присъди и законна лихва от 17.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В случая безспорно се установява наличието на главен дълг. Липсата на изплатено обезщетение за неимуществени вреди на пострадалата води до основателност и на претенцията за лихва за забава, чиито размер следва да се изчисли върху сумата от 14578,93 лева като на основание чл. 162 ГПК съдът с помощта на calculator.bg определи, че дължимата лихва за забава за периода 17.01.2019 г. до 16.07.2021 г. е в размер на 3693,35 лева като за разликата до пълния претендиран размер от 5066,67 лева искът следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските

При този изход на спора разноски следва да се присъдят и на двете страни в производството. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 10 ГПК на третото лице помагач не се присъждат разноски.

Ищцата претендира присъждането на адвокатско възнаграждение на чл. 38, ал. 2 ЗА. Представен е договор за правна защита и съдействие за осъществено процесуално представителство, при условията на чл. 38, ал. 1, т.2 ЗАд, като съдържащото се в договора вписване, че ищцата е материално затруднена, с оглед декларацията в този смисъл, води до прилагане на разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА и на процесуалния □ представител следва да се определи адвокатско възнаграждение, което ответникът да бъде осъден да заплати. Въз основа цената на предявените искове и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА препращащ към НМРАВ, според чл. 7, ал. 2, т.3 и т. 2 и чл. 2, ал. 9 от същата, адвокатското възнаграждение за процесуалното представителство по иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 5040,00 лева с ДДС, а по иска за присъждане на обезщетение за забава възлиза на 1935,98 с ДДС, от които съразмерно с основателната част на исковете на ищцата следва да се присъди сумата 3673,89 лева с ДДС и съответно 1411,23 лева с ДДС за осъщественото процесуално представителство. Сумата следва да се присъди в полза на адвокатското дружество, с което е сключен договора за правна помощ и съдействие.

Независимо, че с нормата на чл. 359 КТ законодателят е освободил работниците и служителите, ищци по дела за трудови спорове, каквото е и настоящото, от заплащането на дължимите държавни такси и разноски за съдебното производство, независимо от изхода на делото, същите не са освободени от репарирание разноските на ответника, при отхвърляне на исковете. Ответникът претендира 450,00 лева за заплатени депозити за вещи лица и за свидетел, от които съразмерно с отхвърлената част от исковете следва да му се присъди сумата 121,97 лева За негова сметка следва да остане заплатената държавна такса за частна жалба, по присъждането на която произнасяне е дължал съдът по жалбата. Ответникът претендира разноски и за заплатено адвокатско възнаграждение в общ размер 8013,34 лева, определен на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 7, ал. 9 и вр. чл. 2, ал. 9 от НМРАВ, от което съразмерно с отхвърлената част от исковите претенции следва да му се присъди сумата 2172,03 лева като направеното от ищеца възражение за прекомерност съдът намира за неоснователно.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда държавната такса размер 730,89 лева и депозити за вещи лица в размер на 583,16 лева съразмерно на уважената срещу него част от исковете. По аргумент от чл. 78, ал. 6 ГПК дължимата държавна такса и депозитите за вещите лица за разглеждане на отхвърлената част от исковете следва да остане за сметка на бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА нотариус Д. К. С. ЕИК ЕИК със седалище и адрес на управление АДРЕС да **заплати** на М. К. Д. ЕГН ***** с адрес: АДРЕС на основание чл. 200 КТ сумата **14578,93 лева** представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания от настъпила на 17.01.2019 г. трудова злополука, приета за такава с разпореждане №23633 от 02.10.2019 г. на длъжностно лице при ТП на НОИ – София, ведно със законна лихва 17.07.2021 г. до окончателното изплащане, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата **3693,35 лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от 17.01.2019 г. до 16.07.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за сумата над 14578,93 лева до пълния предявен размер 200000 лева и иска за обезщетение за забава за разликата над 3693,35 лева до пълния предявен размер от 5066,67 лева като неоснователни.

ОСЪЖДА нотариус Д. К. С. ЕИК ЕИК със седалище и адрес на управление АДРЕС да **заплати** на адвокатско дружество „М.“ Булстат № чрез адв. Б. Л. от САК на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата **5085,12 лева с ДДС**, представляваща общ размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство на ищцата М. К. Д. ЕГН ***** по гр.д. № 42056/2021 г. по описа на СРС, 168 състав.

ОСЪЖДА М. К. Д. ЕГН ***** с адрес: АДРЕС да **заплати** „нотариус Д. К. С. ЕИК ЕИК със седалище и адрес на управление АДРЕС на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата **2294,00 лева** – общ размер на разноските по делото.

ОСЪЖДА нотариус Д. К. С. ЕИК ЕИК със седалище и адрес на управление АДРЕС да **заплати** по сметка на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата **730,89 лева** за държавни такси и сумата **583,16 лева** депозити за вещи лица.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника нотариус Д. К. С. ЕИК ЕИК - С.О. Булстат №.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____